

Hồi 1

Cam chịu ần thân chờ kỳ tích

ác nhân tái hiện lụy toàn gia

"Non xanh một dãy hê, Nước biếc một làn hê, Thủy tứ kỳ thiên tạo, Mặc nhân hưởng kỳ thành.?" Giọng ngâm tuy không cao, làn hơi tuy không mạnh nhưng chủ nhân của giọng ngâm quả đã khéo chọn âm điệu, nên trọn vẹn bài thơ ngắn trên đã dễ dàng vượt qua được tiếng gió thổi vi vút, len lỏi qua được tiếng suối reo thác đổ để tồn tại giữa một không gian bao la hùng vĩ của Bạch Phong Sơn cao ngút ngàn.

Bạch Phong Sơn, một ngọn núi bạc đầu như phần đầu tóc của những bậc cao niên lão trượng đã tu dưỡng được thuật trường sinh bất tử. Không những thế, từ khoảng giữa của Bạch Phong Sơn một mạch nước cuộn cuộn đã đột nhiên phun ra và chảy ào ào theo triền núi. Sức nước chảy và nơi dù không có những làn bụi nước mờ mờ trắng bốc lên do làn nước va đập vào đá tạo thành thì từ xa dòng nước trắng xóa này cũng hợp với Bạch Phong Sơn tạo thành một chòm râu bạc của những bậc tiên trượng. Đầu bạc, râu bạc, đó là toàn bộ dáng vẻ bên ngoài của Bạch Phong Sơn mà ai ai cũng có thể nhìn thấy từ ngoài năm dặm. Chính vì lẽ đó, cư dân ở quanh vùng còn gọi Bạch Phong Sơn bằng một danh xưng khác là Lão Tiên Sơn.

CÓ là tiên hay không đối với những người chọn Bạch Phong Sơn làm nơi cư ngụ thì không biết, riêng vị trung niên văn nhân vừa ngâm nga đoạn thơ ngắn trên thì rõ ràng Bạch Phong Sơn đúng là chốn bồng lai tiên cảnh ở giữa chốn trần tục này.

Vì vị trung niên văn nhân vừa ngâm xong thì một giọng nói lãnh lút Của một nữ nhân chột vang lên. "Vương đại ca, xem ra đại ca đã an phận, chấp nhận cảnh yên bình giả tạo này rồi sao?"

Vị trung niên văn nhân chậm rãi quay đầu lại để diện đối với một mỹ phụ tuyệt sắc cũng trạc tuổi ngoại tam tuần đang lách người bước ra từ sau một khối đá to.

"Chứ nương tử bảo Vương Uy ta phải làm gì bây giờ ngoài việc cúi đầu chấp nhận mạng số?"

Mỹ phụ trung niên ngay lập tức trầm buồn sắc mặt nói, "Đại ca, mười hai năm trời bị buộc phải ần tích, trong khi muội vì sự uất hận của đại ca đã phải cam chịu và nhẫn nhục sống lẫn khuất tại Bạch Phong Sơn này, mong gặp kỳ

tích để có ngày rửa được hận thì đại ca... đại ca chừng như đã nhụt hết nhuệ khí rồi.?"

Vương Uy thở dài nói, "Tuyệt Nương muội, muội là nương tử của ta, muội cho đến giờ vẫn không hiểu được ý tứ của ta sao?"

Tuyệt Nương chột gay gắt, "Chính đại ca không hiểu được ý tứ của muội thì có. Đại ca là đại đệ tử của Hoa Sơn phái, chức vị chương môn nhân đáng lý đã được đại ca chấp chương từ lâu rồi mới phải.

Nhưng nay tất cả đều mất hết, như vậy mà đại ca cam lòng được ư?

Uy danh hiển hách của một Hoa Sơn Nhất Hiệp mà giang hồ đồng đạo vẫn thường gán cho đại ca đâu rồi?"

Vương Uy càng ngao ngán nói, "Uy danh mà chi, địa vị mà chi, nương tử?"

"Nương tử, nương tử? Muội không thích được đại ca gọi muội bằng danh xưng này chút nào. Chỉ những hạng văn nhân bạc nhược mới gọi phu nhân của họ bằng danh xưng nương tử mà thôi.?"

"Tuyệt Nương, thế ta chưa phải là một văn nhân bạc nhược sao?

Muội nói đi, ta có còn xứng đáng với ngoại hiệu Hoa Sơn Nhất Hiệp nữa không, một khi thân võ học của ta đã không còn nữa?"

Không hề tỏ ra chút nào xót thương cho một vị đại hiệp danh chấn giang hồ giờ đã không còn võ công, Tuyệt Nương vẫn càng lúc càng gay gắt. "Đại ca, cổ nhân có câu, quân tử báo thù mười năm vẫn không muộn. Đại ca đã vì muội, vì cốt nhục của chúng ta nên đã tự phế đi võ công. Điều này cho đến nay muội vẫn luôn ngưỡng mộ và khâm phục đại ca. Nhưng đại ca đừng quên những gì chúng ta đã bàn định trước khi vượt đường xa vạn dặm để tìm đến lưu ngụ tại Bạch Phong Sơn này.?"

Thần thái của Vương Uy có phần nào phấn chấn khi nghe Tuyệt Nương vừa dứt lời. Tuy nhiên, ngay sau đó Vương Uy lại buông ra một hơi thở dài thậm thọt. "Hà... không quên mà được sao? Vương Uy ta dù nhớ những lời đã bàn định, nhưng liệu sẽ thu được kết quả gì đây? Đúng, mười hai năm trời lũng sục, đến Phong Nha huyết động tọa lạc ở đâu tại Bạch Phong Sơn này chúng ta vẫn còn chưa minh bạch, chúng ta còn trông chờ gì tìm được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả đây?"

Đại Ca, Chúng ta chưa tìm được chứ không phải không tìm được.

Chỉ cần đại ca vẫn còn hùng tâm tráng khí, đại ca đừng đánh mất đi lòng nhẫn nại thì muội tin rằng ngày nào đó rồi sẽ đến. Nhưng...?"

"Nhưng sao, muội?"

"Muội càng ngày càng thất vọng về đại ca.?"

"Thất vọng ư? Nếu muội đừng đặt bất kỳ một niềm hy vọng nào vào ta thì muội đâu phải thất vọng. Huống chi, ngay từ đầu ta đã biết sự hy vọng của muội đã là một sự hy vọng hảo huyền rồi.?"

Tuyết Nương vừa ngạc nhiên vừa bực tức nói, "Sao đại ca lại bảo niềm hy vọng của muội là một hy vọng hảo huyền?"

Vương Uy hướng mắt nhìn về một chôn xa xăm và thản nhiên đáp lại, "Đồng đạo giang hồ ở Trung Nguyên đa phần đều cho Huỳnh Liên giáo của muội là tà giáo. Hoa Sơn phái của ta không thể có nhận định ngược với quần hùng, đó là điều dĩ nhiên. Việc ta và muội ngẫu hợp thành phu thê rõ ràng là đã phạm vào điều cấm kỵ của giang hồ và bản phái. ân sư đã hạ lệnh trục xuất ta ra khỏi môn trường và việc nhị sư đệ ép ta phải tự phế bỏ võ công, điều đó đâu có gì là sai?"

Huống chi ân sư và tậ nhị sư đệ vẫn chừa cho ta một con đường sống, ta cảm kích còn chưa hết thì nói gì đến oán hận?"

Tuyết Nương do có nhận định khác hẳn nên đã rít lên, "Đại ca đừng mê muội như thế nữa được không? Đại ca chưa hề gặp lệnh sư và tâm tính hẹp hòi của Tôn Lãnh Thu như thế nào, muội và đại ca cùng biết rõ. Không lẽ cho đến tận lúc này đại ca vẫn còn tin vào những gì do họ Tôn bảo là truyền đạt theo mệnh lệnh của lệnh sư ư?"

"Khi truyền đạt mệnh lệnh rõ ràng trên tay tậ nhị sư đệ có lệnh phù của chương môn ân sư, ta không thể không tin.?"

"Lệnh phù? Nhưng đại ca làm sao đoán chắc được lệnh phù đó không là giả? Và nếu là lệnh phù thật, thì đại ca dựa vào đâu để tin rằng chính lệnh sư đã tận tay trao lệnh phù cho Tôn Lãnh Thu?"

vương Uy cười một cách cả tin nói, "Tuyết Nương, chúng ta đã trở đi trở lại vấn đề này không biết bao nhiêu lần rồi. Và lời giải thích của ta như thế nào hẳn muội cũng đã rõ?"

Xìu mặt xuống, Tuyết Nương giận dữ đáp, "Phải rồi! Muội cũng thừa nhận biết cách giải thích của đại ca rồi. Nào là Hoa Sơn phái vốn là một danh môn chính phái, nên Tôn Lãnh Thu không thể nào có những hành động giáo quyết đến độ dám giả mạo lệnh phù. Nào là muội vốn là giáo đồ của Huỳnh Liên giáo được giang hồ Trung Nguyên xem là tà giáo, nên muội mới nghĩ đến việc Tôn Lãnh Thu cả gan đánh cắp lệnh phù, mạo truyền mệnh lệnh của chương môn Hoa Sơn phái. Phải thế không, đại ca? Hừ.?"

Ung dung bước đến chỗ Tuyết Nương đang giận dữ. Vương Uy vừa mỉm cười vừa bảo, "Thôi nào, Tuyết Nương! Không phải ta đã xem muội là trường hợp ngoại lệ duy nhất ở Huỳnh Liên giáo sao?"

Được rồi, ta sẽ nghe lời muội. Chờ khi chúng ta tìm được Phong Nha huyết động và Vạn Niên Địa Tuyết Quả giúp ta khôi phục lại võ công, ta sẽ đưa muội đến gặp ân sư một lần rồi mọi chuyện sẽ được minh bạch. Nhưng...?"

"Còn nhưng gì nữa, đại ca?"

Vương Uy cười gượng nói, "Vì võ công ta không còn nên việc tìm kiếm Phong Nha huyết động ta chỉ trông mong vào một mình muội mà thôi. Muội không chán nản chứ?"

Cười thật tươi, Tuyết Nương nói một cách quả quyết, "Đại ca đã vì muội phải chịu biến thành một phế nhân, việc khôi phục võ công cho đại ca chính là việc mà muội phải làm. Muội không hề chán nản dẫu cho chính đại ca đã thật sự nản lòng.?"

Gật đầu hài lòng, nhưng sau đó Vương Uy chợt hỏi, "Còn Thế Kỳ đâu? Chúng ta nói chuyện đã một lúc lâu rồi sao ta vẫn chưa thấy Kỳ nhi tìm đến?"

Tuyết Nương tuy có phần ngạc nhiên vì sự vắng mặt của Vương Thế Kỳ, là cốt nhục duy nhất của cả hai. Nhưng vẫn tỏ ra khoan tâm đáp, "Từ khi muội nói cho Kỳ nhi biết về chuyện của đại ca, Kỳ nhi vẫn ôm ấp một mối hy vọng là sẽ tìm được Phong Nha huyết động.

CÓ lẽ lúc này Kỳ nhi cũng đang tiếp tục sục tìm đó thôi?"

Vương Uy lắc đầu lo ngại, "Việc tìm Phong Nha huyết động đáng lý muội không nên để cho một đứa bé mới mười hai tuổi như Kỳ nhi đảm nhiệm. Lỡ có bề gì...?"

Đưa tay ra bịt chặt vào miệng của Vương Uy, Tuyết Nương nghiêm sắc mặt, "Đại ca không được nói nữa. Tuy đại ca vì môn quy nghiêm ngặt không truyền dạy võ học cho Kỳ nhi nhưng Kỳ nhi lại hấp thụ được dũng lực của đại ca. "Lập thân hữu nghĩa, nhi hiếu vi bản" (Lập thân có nghĩa, lấy hiếu làm gốc). Hành vi của Kỳ nhi dù không thể ngăn cản sự hiếu thuận của Kỳ nhi. Huống chi ở lưng chừng Bạch Phong Sơn này đến muông thú còn không muốn sinh sống, thì có điều gì khiến cho đại ca phải lo sợ cho Kỳ nhi?"

Gỡ tay của Tuyết Nương ra khỏi miệng, Vương Uy nhẹ nhàng trách, "Tuyết Nương, việc muội âm thầm truyền dạy nhiều kỹ xảo cho Kỳ nhi, muội đừng tưởng ta không biết. Tuy thế ta không hề lo sợ việc Kỳ nhi sẽ gặp đại địch hay ác nhân mà ta chỉ ngại địa hình hiểm trở mà Kỳ nhi đương nhiên phải gặp.?"

Thoáng động dung vì lời thô lộ của Vương Uy, nhưng khi nghe Vương Uy không một lời trách mắng, Tuyết Nương chột bảo, "Kỳ nhi nếu không được đại ca truyền cho ít công phu để phòng thân, không lẽ muội là mẫu thân của Kỳ nhi lại để cho Kỳ nhi trở thành một bạch đĩnh áo vải? Còn việc địa hình hiểm trở thì đại ca yên tâm. Từ khi nhận thức được mọi việc cho đến lúc này Kỳ nhi xem ra còn thông thuộc mọi địa hình ở đây còn hơn cả muội nữa. Kỳ nhi sẽ không gặp nguy đâu.?"

CÓ phần tin tưởng vào lời nói của nương tử là Tuyết Nương, Vương Uy cũng ra chiều luyến tiếc nói, "A... thật đáng tiếc cho Kỳ nhi! Kỳ nhi có cốt cách hơn người nhưng cho đến nay Kỳ nhi đã lên mười hai rồi mà chưa được Hoa Sơn Nhất Hiệp Vương Uy ta khai tâm và truyền dạy võ học cho. Quả là uổng phí!?"

"Đại ca biết là uổng phí sao đại ca không kịp thời chấn chỉnh lại?"

Vương Uy đáp lại bằng vẻ mặt buồn rười rượi, "Muội cũng thừa biết là ta sẽ đáp lại như thế nào rồi mà. Môn có môn quy, gia có gia pháp. Nếu chưa được sự cho phép của chương môn, ta làm sao dám dốc túi truyền thụ tuyệt học bổn phái cho Kỳ nhi?"

"Môn quy? Hừ, nói đi nói lại cũng là những môn quy quý quái của Hoa Sơn phái của đại ca. Đại ca phải tự phứt bỏ võ công chỉ vì tuân theo môn quy, bây giờ đến lượt Kỳ nhi chịu thiệt thòi cũng vì những môn quy đó. Muội không sao chịu được những quy điều đầy giả dối và bức hiếp của bọn võ lâm Trung nguyên.?"

Vương Uy chột cười lên, "Muội làm sao hiểu được nếu muội không phải là người của võ lâm Trung nguyên?"

Tuyết Nương lộ vẻ cay đắng, "Võ lâm Trung Nguyên là người thì muội cũng là người. Ai bảo muội không hiểu chứ? Và vì muội hiểu nên muội mới bảo là muội không sao chịu được? Chỉ có đại ca mới thẳng thừng và tuân theo những quy điều ngu muội đó thôi, chứ nếu là mu ôi thì...?"

"Vi Tuyết Nương, nếu là người thì sẽ như thế nào?"

Lời nói không phải do Vương Uy phát ra, mà do một đệ tam nhân phát thoại khiến cả Vương Uy lẫn Vi Tuyết Nương đều phải giật mình sửng sốt. Và khi bóng nhân ảnh của đệ tam nhân vừa lừng lững xuất hiện trước mặt Vương Uy và Vi Tuyết Nương, cả hai lại một phen nữa giật mình kêu lên thảng thốt.

"Tôn Lãnh Thu?"

"Nhị sư đệ, là đệ ư?"

Với thân hình mảnh dẻ hoàn toàn khác với thần quang đang loang loáng để lộ ra, nhân vật vừa xuất hiện liền cười lên khinh khỉnh, "Phải, là đệ đây. Đại ca bị bất ngờ ư?"

Sợ Vi Tuyết Nương vì ôm mối oán hận với Tôn Lãnh Thu, nhị sư đệ của Vương Uy, suốt mười hai năm dài, giờ không kèm được sẽ phát tác và rồi sẽ chuốc lấy nhục bại, Vương Uy khê đưa tay kéo vào chéo áo của Vi Tuyết Nương vài lượt như để ra dấu. Cùng một lúc với hành động đó, Vương Uy cũng lên tiếng, "Đương nhiên là đại ca phải bất ngờ trước cuộc hội diện này rồi. Sao nhị sư đệ lại tìm được ngu ca hiện đang ẩn thân ở đây?"

Tôn Lãnh Thu quét mắt nhìn quanh khắp lượt, sau đó mới đáp lời, "Đại ca hỏi hay lắm và đệ cũng phải vất vả lắm mới tìm được chỗ ẩn thân của đại ca. Nếu đệ không xét theo tâm tính của yêu nữ kia thì chưa chắc đệ đã nghĩ đến việc phải tìm đại ca ở Bạch Phong Sơn này.?"

"Nhị sư đệ nói năng lên giữ lễ. Vi Tuyết Nương dù sao cũng là đại sư tâu của nhị sư đệ, nhị sư đệ không thể nể tình ta là đại sư ca của đệ sao?"

Tôn Lãnh Thu nhếch môi cười nhạt, "Chưởng môn sư phụ đã mất đi một đại đệ tử, Hoa Sơn phái mất đi một Hoa Sơn Nhất Hiệp, còn đại ca thì thân bại danh liệt, tất cả chỉ vì yêu nữ họ Vi kia. Đại ca cho đến lúc này vẫn còn bênh vực cho yêu nữ sao?"

CÓ hết sức để chịu đựng theo dấu hiệu mà Vương Uy đã kín đáo chỉ thị, nhưng khi nghe Tôn Lãnh Thu nói ra câu này, Vi Tuyết Nương không tài nào dằn được nữa cơn phẫn nộ Vi Tuyết Nương thét lên, "Tôn Lãnh Thu, người xem trọng hay khinh thường ta thì định kiến của ta đối với người cũng không hề thay đổi. Hừ, người bảo Hoa Sơn phái mất đi một Hoa Sơn Nhất Hiệp chứ không phải trong thâm tâm người đã từng mong muốn như vậy sao? Vương đại ca vì là đại ca của người nên mới tin ở hạng người như người. Chứ riêng ta, hạng người mồm mép leo lẻo, ánh mắt láo liên như người nếu không phải là phường tiểu nhân, cũng là kẻ khi sư diệt tổ mà thôi. Người...?"

"câm! Vi Tuyết Nương, thời gian mười hai năm để người được chung sống với họ Vương kia xem ra đã quá đủ rồi đó. Hôm nay họ Tôn ta đành phải hóa kiếp cho người vậy." Nói xong, Tôn Lãnh Thu liền dựng đứng hữu chưởng lên, định quật ngay vào Vi Tuyết Nương một luồng lực đạo để gọi là hóa kiếp cho Vi Tuyết Nương như hấn vừa nói.

Nhưng Vương Thế Kỳ bất giác kinh ngạc kêu lên ngăn lại, "Nhị sư đệ khoan đã nào!?"

Tuy chưa phát kình nhưng Tôn Lãnh Thu vẫn giữ nguyên thủ thức.

Hắn cười cợt nhả, bảo, "Thế nào, đại ca? VỒ công của đại ca chưa khôi phục, đại ca bằng vào cái gì để ngăn Cửu chuyển tử dương chương của đệ đây?"

Nghi ngại muôn phần, Vương Thế Kỳ hỏi, "Nhị sư đệ định động thủ thật ư? Không phải trước kia theo mệnh lệnh của sư phụ nhị sư đệ đã đồng ý buông tha cho Tuyệt Nương, nếu ngu ca chấp nhận tự phế bỏ võ công hay sao? Đến hôm nay vì duyên cớ gì nhị sư đệ lại nuốt lời bội tín? Là sư phụ đã thay đổi ý định hay do nhị sư đệ tự chuyên làm càn?"

Với nụ cười càng lúc càng bí ẩn hơn. Tôn Lãnh Thu đáp lời bằng giọng âm trầm thâm hiểm, "Đại ca thật sự muốn biết ư? Vậy thì đệ xin nói thật vậy. Đệ có hành động này là tuân theo ý định của chương môn nhân."

Vương Thế Kỳ bàng hoàng, "Là sư phụ ư?"

Tôn Lãnh Thu lắc đầu cười lạnh, "Không phải là sư phụ đâu?"

"Vậy tại sao nhị sư đệ vừa bảo là do ý định của chương môn nhân?,, Tôn Lãnh Thu cười sắc súa, "Ha ha ha... đâu phải cứ chương môn nhân là sư phụ? Đại ca không nghĩ ra ai khác là chương môn nhân ngoài sư phụ sao?"

"chương môn nhân là người khác ư? Là ai? Không lẽ là...?"

"Không sai! Đại ca đã vì mê luyện con yêu nữ nên đã chối bỏ quyền kế nhiệm cương vị chương môn nhân, hiện tại đệ chính là chương môn nhân của Hoa Sơn phái một cách danh chính ngôn thuận đây.?"

Vương Thế Kỳ càng bàng hoàng hơn, "Vậy còn sư phụ lão nhân gia? Sư phụ đã cưới hạc quy tiên rồi sao?"

Tôn Lãnh Thu cười gằn, "Trên đời này ai mà lại không chết chứ?"

Đại ca có tiếc thương thì cũng đã muộn rồi!"

Toàn thân của Vương Thế Kỳ cơ hồ muốn đổ sụp xuống khi nghe được hung tin này. Nhưng nhờ có Vi Tuyệt Nương ở kề bên đưa tay giữ lại, nên Vương Thế Kỳ vẫn còn trụ được trên đôi chân đang run lẩy bẩy. Mắt nhòa đi vì lệ đang dần dần, Vương Thế Kỳ chột gào lên, "ân sư, tội của đệ tử thật đáng muôn thác! Vì tư tình thế tử đệ tử đã không được hầu hạ sư phụ cho đến lúc cuối đời. Tội của đệ tử thật đáng chết, thật đáng chết mà.?"

Trong khi Vương Thế Kỳ kêu gào vì xót thương lẫn ân hận, Vi Tuyệt Nương với bản chất đa nghi nên vẫn luôn dõi nhìn từng nét mặt của họ Tôn để dò xét chân giả.

Nhận ra điều này, Tôn Lãnh Thu không những đã không e dè nghi ngại mà còn luôn giữ trên môi nụ cười giễu cợt. Tôn Lãnh Thu còn nói lên lời châm chọc khích bác Vương Thế Kỳ, "Đại ca nói không sai.

Tội của đại ca đối với sư phụ và bản phái dù có lấy nước sông Hoàng Hà để gột rửa cũng không thể nào sạch được. Theo đệ, đại ca nên tự xử thì hơn. Biết đâu chừng ở chôn suối vàng sư phụ sẽ vì hành động của đại ca mà tha thứ cho đại ca.?"

Với tâm trạng hồi lỗi, Vương Thế Kỳ càng nghe Tôn Lãnh Thu nói càng như được minh bạch. Vương Thế Kỳ lẩm bẩm thành tiếng, "Phải rồi! Sư phụ, chỉ có cách chết thì đệ tử mới mong nhận được sự tha thứ của sư phụ. Huống chi dù đệ tử có chết cũng chưa chắc đã chuộc hết tội đại nghịch của đệ tử.?"

Không ngớt nghi ngờ về lời lẽ và nhất là sắc diện của Tôn Lãnh Thu. Vi Tuyết Nương chợt kêu lên, "Đại ca đừng nên tin hắn. Có thể hắn vì muốn gạt bỏ đại ca nên hắn mới bịa ra chuyện này. Đại ca...?"

"Ha ha ha... muốn gạt bỏ đại ca thì Tôn Lãnh Thu ta đâu cần phải phí công phí lực? Là người không còn lấy một mẩu võ công như đại ca, thì đâu đáng là vật cản cho ta nên thật sự có chuyện đó xảy ra? Vi Tuyết Nương, người đừng đem dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử nữa.?"

Hai mắt bắn xạ ra những tia nhìn oán hận, Vi Tuyết Nương rít lên, "Người không đáng để tự nhận là quân tử đâu!?"

Nhưng ngay lúc đó Vương Uy chợt vùng người thoát ra khỏi vòng tay của nương tử là Vi Tuyết Nương. Vừa chạy ào đến mé vực đang gần đó, Vương Uy vừa hét lên, "Tuyết Nương, mọii đừng nghi ngờ nhị sư đệ của ta nữa. Nhị sư đệ không gạt ta đâu. Sư phụ, đệ tử xin đến với sư phụ đây.?"

Hiểu ngay được ý định của Vương Uy, Vi Tuyết Nương thất kinh kêu lên cùng một lúc với việc chớp động thân mình lao đến định giữ Vương Uy lại, "Đại ca, đừng...?"

Đứng cạnh đó, Tôn Lãnh Thu nhếch môi cười lạt và gằn lên, "Yêu nữ, người quên rằng còn có Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu ta ở đây sao? Lui lại nào.?"

"Vù vù , Khi còn đứng một thước nữa là Vi Tuyết Nương sẽ chộp được Vương Uy, thì luồng lực đạo mang màu tím nhạt do Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu đánh ra đã xuất hiện, khiến cho Vi Tuyết Nương dù muốn cũng không dám đương trường ra tay đón đỡ.

Dịch chuyển thân hình sang một bên, Vi Tuyết Nương bật kêu lên tiếng kêu hoảng loạn, "Đại ca!?"

Lúc đó, do muốn tìm đến cái chết để tạ tội với sư phụ, Vương Uy sau khi lấy được đà đã phóng luôn thân mình ra bên ngoài triền núi.

Không như Vi Tuyết Nương đang kinh hoàng trước quyết định vừa bông bột vừa ngu xuẩn của trượng phu là Vương Uy, Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu cứ đắc ý phát ra hết tràng cười này đến tràng cười khác, "Ha ha ha...?"

Hoa dung của Vi Tuyết Nương chợt biến đổi. Từ một mỹ phụ trung niên diễm lệ, khi nghe được tràng cười đắc ý của họ Tôn. Vi Tuyết Nương vừa đau thương cho Vương Uy vừa căm phẫn Tôn Lãnh Thu đã long mắt lên sòng sọc và có thần thái kích động như một ác quỷ.

Chòm người tới trước, song thủ xòe rộng gương đủ mười ngón tay, Vi Tuyết Nương gào lên vang dội, "Tôn Lãnh Thu, ngươi thật là độc ác! Ta quyết liều chết với ngươi! Đờ.?"

"vù... vù..."

Nhìn vào chiêu thức liều lĩnh của Vi Tuyết Nương bằng cái nhìn khinh thị, Tôn Lãnh Thu quát lên bằng giọng âm hiểm, "Yêu nữ, Thập chỉ truy hồn của Huỳnh Liên giáo dưới mắt của Tôn Lãnh Thu ta chỉ là trò trẻ con mà thôi. Ngươi muốn cùng được chết với tên ngốc tử họ Vương kia sao? Được ta sẽ thành toàn cho ngươi. Xem Tử dương thần chưởng này.?"

"Vù vù , "ào ào ,, Vi Tuyết Nương đúng là liều mạng, bất kể sống chết.

Trước luồng chưởng phong đầy uy lực của Tử Dương Thủ Tôn Lãnh Thu lam lam màu tím nhạt, Vi Tuyết Nương không những đã không kiêng dè mà còn tận lực bình sinh lao cả thân người vào vùng chưởng ảnh của đối phương nữa.

Thập chỉ truy hồn cứ xé gió bắt chập bóng chưởng ảnh dày đặc lừng lững tựa núi Thái, lại được Vi Tuyết Nương dốc toàn lực lao vào liền phân khai Tử dương thần chưởng của Tôn Lãnh Thu ra làm hai.

Đồng thời Thập chỉ truy hồn của Vi Tuyết Nương lại bắt đầu uy hiếp ngược lại sinh mạng của họ Tôn.

Tôn Lãnh Thu cả giận, hấn dằn mạnh hữu chưởng và học tóc vẩy luôn tả chưởng về phía trước kèm theo tiếng gầm đầy giận dữ, "Yêu nữ, là ngươi muốn chết không toàn thân. Đờ.?"

"Vù vù , Tử dương thần chưởng rõ ràng là đang phân khai nhưng ngay khi Tôn Lãnh Thu vận dụng thêm tả chưởng bóng chưởng ảnh mang màu tím nhạt liền khép chặt lại, vây kín toàn thân của Vi Tuyết Nương vào giữa vòng vây của tử thần.

Đôi mắt như lạc thần, Vi Tuyết Nương đang nao núng lại càng thêm nao núng khi ngay lúc đó chợt có âm thanh giọng nói của một đứa bé con vang lên, "ác tặc, người không được hại mạng mẫu thân của ta. Mau đền mạng phụ thân ta đây." Và giữa bóng chường ảnh mang màu tím nhạt của Tôn Lãnh Thu liền xuất hiện thêm một bóng nhân ảnh nữa, ngay bên cạnh Vi Tuyết Nương.

Không chậm, Tôn Lãnh Thu càng đắc ý và càng cười to hơn, "Ha ha ha... tiểu oa nhi, người đến thật đúng lúc. Tôn Lãnh Thu ta đỡ phải phí công, ha ha ha...?"

"Vù vù , "ào ào ,, Sự phẫn nộ của Vi Tuyết Nương ngay tức khắc liền nguôi đi. "Kỳ nhi, không được đâu! Mau lùi lại đi nào!" Miệng thì bảo đứa bé kia mau lùi lại nhưng Vi Tuyết Nương đương nhiên là không tin rằng Vương Thế Kỳ, không hiểu sao lại xuất hiện đúng vào lúc nguy hiểm này, không sao có đủ năng lực cần thiết để kịp lùi lại. Nghiến răng trợn mắt, Vi Tuyết Nương buông xuôi tả thủ và quắp lấy thân hình của nhi tử vào lòng.

"âm...?"

"Hự.?"

Mẫu tử của Vi Tuyết Nương liền lảo đảo trên nền đá, và đập toàn thân vào khối đá lớn ở phía sau với thương thế thật trầm trọng.

Gắng gượng để nén cơn đau đớn thấu xương tủy, Vi Tuyết Nương vừa xô Vương Thế Kỳ về phía sau khối đá vừa lồm bồm kêu lên, "Kỳ nhi, mau chạy đi. Và... phải nhớ... báo thù cho... song thân...?"

"Vút , Bóng nhân ảnh của Tôn Lãnh Thu liền như bóng dáng của tử thần đã xuất hiện bít ngang đường chạy của đứa bé.

"Chạy ư? Đã muộn rồi! Ha ha ha...?"

Như cách quạ xót môi Tôn Lãnh Thu còn đang cười thì Vương Thế Kỳ đã lọt vào tay hắn.

Trước tình hình huống này Vi Tuyết Nương chỉ còn biết gào lên, "Tôn Lãnh Thu, kỳ nhi là sư điệt của người. Người hãy mở cho Kỳ nhi một sinh lộ.?"

Ngoe ngoe vùng vẫy trên tay Tôn Lãnh Thu một cách vô lực đứa bé có gương mặt trắng sáng được phủ mờ một lớp nộ khí chợt gào thét lên, "ác tặc, đền mạng phụ thân ta đây.?"

"Vù vù , Song thủ giương rộng mười ngón chỉ, đứa bé cố hết sức đập ngay vào vùng tâm thất của kẻ đang nắm giữ nó là Tôn Lãnh Thu.

"ám, ầm.?"

Vừa mới chứng kiến sự liêu lĩnh của Vi Tuyết Nương, Tôn Lãnh Thu còn bất ngờ hơn khi bị Vương Thế Kỳ giáng cho hai chưởng Truy hồn.

Mắt lộ hung quang và cước bộ trầm ổn chứng tỏ hai chưởng Truy hồn của Vương Thế Kỳ hoàn toàn không gây phương hại gì cho họ Tôn, Tôn Lãnh Thu chợt rít lên, "Tiểu oa nhi, ngươi muốn báo thù cho phụ thân ngươi ư? Hãy đợi đến kiếp sau vậy. Này.?"

"Vút?"

Tôn Lãnh Thu giương thẳng tay, ném đũa bé trên tay hẳn vào khoảng không vô tận. Như chưa hả giận Tôn Lãnh Thu còn sảng sặc cười lên, "Phụ thân ngươi đang chờ ngươi đó, ha ha ha...?"

Nhìn hình hài bé nhỏ của nhi tử như một hòn đá vừa bị hung nhân ném bay về phía vực, Vi Tuyết Nương mười phần như chết đủ cả mười.

"Kỳ... nhi... Tôn Lãnh Thu, đỡ!?"

"Vút?"

"Vù vù?"

Một lần nữa Vi Tuyết Nương lại phóng thẳng toàn thân về phía Tôn Lãnh Thu với cùng một chiêu thức là Thập Chỉ truy hồn.

Không chút khiếp đảm, Tôn Lãnh Thu cũng dịch người về phía trước như muốn mau mau tiếp cận với Vi Tuyết Nương. Hẳn vậy mạnh hữu chưởng.

"Vù vù , Hấn rít lên độc ác, "Yêu nữ, hãy cam chịu với số mệnh vậy.?"

"ào ào ,, "ám.?"

Vi Tuyết Nương lao đến đã nhanh mà khi bị Tử Dương thần chưởng chắn lùì xem ra còn nhanh hơn. Như âm hồn bất tán, Tôn Lãnh Thu chớp động thân hình và lao đuổi theo Vi Tuyết Nương không hề ngừng nghỉ. Hấn quật thêm một kinh nữa. "Ngươi còn chờ gì nữa mà không nói gót họ Vương kia?"

"ám.?"

"Vút , Đưa mắt nhìn theo thi thể nát bét của Vi Tuyết Nương đang bay ào xuống vực, Tôn Lãnh Thu bật cười mãn nguyện.

"Ha ha ha...?"